

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

Reina de les festes, dames de la ciutat, membres de la corporació municipal, senyores i senyors. Bon dia a tots.

Acabem de començar unes festes de Sant Pasqual molt especials. Enguany celebrem 100 anys des que el sant és patró de Vila-real i ho fem amb els actes habituals d'aquestes dates, però també amb nous esdeveniments plens de simbolisme que ens ajuden a posar en valor, encara més, aquesta festa.

No obstant açò, avui celebrem un acte xicotet, humil i senzill que ja és un clàssic en els festejos i que ens agrada mantenir tots els anys. Perquè és de justícia que aquesta ciutat sàpia reconèixer i donar les gràcies a aquelles persones que, al llarg de la seua vida, han fet gran Vila-real.

Els nostres majors són el millor exemple en el qual la gent més jove ens hem de fixar. Lluita, treball i esforç són els principals valors d'aquests veterans que, amb la seua experiència, tenen molt que ensenyar-nos a tots.

El respecte que tota la ciutat professa per aquest col·lectiu es posa avui de manifest ací, en aquesta sala de l'antic convent de les dominiques, on reunim dues persones que representen a la perfecció eixos valors. Una dona i un home, PAULA LAURA SÁNCHEZ FERNÁNDEZ i PEDRO CEREZO OLMEDA, són els veïns de major edat de tota la ciutat.

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

És un orgull per a Vila-real i també per a les seues famílies tenir-los entre nosaltres, celebrant una vida tan llarga. Paula Laura té 99 anys (i sé que en uns dies, el 3 de juny, serà centenària) i Pedro va complir 97 el mes de febrer. Només es porten tres anys de diferència, però no hi ha més que veure'ls: a tots ens agradaria arribar a celebrar, com ells, un aniversari tan significat i, si pot ser, en un estat de salut com el seu.

Perquè els anys passen per a tots, però Paula i Pedro són d'una generació en la qual sembla que la gent està feta d'una altra pasta, on la fortalesa és una de les principals virtuts. Els dos han hagut de passar per moments molt durs. El conflicte bèl·lic més cru que ha patit Espanya, la guerra civil, li va arrabassar a Paula el seu primer novio de joventut. Pedro, per la seua banda, va formar part de la popular *quinta del Biberón*, formada per joves que pràcticament no arribaven a la majoria d'edat i també va fer la mili a Melilla tres anys.

Els dos han viscut la duresa de la postguerra i molts altres episodis socials, com la dictadura o la transició, i personals, que els han forjat com el que són avui: dues persones amb una gran experiència, que comparteixen amb els seus fills, néts i besnéts, amb la simpatia i el particular sentit de l'humor que els nostres majors han sigut capaços de conrear per a mirar la vida amb optimisme, a pesar de les adversitats. Una autèntica lliçó de vida per a tots els que ens trobem avui ací, que

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

encara hem d'aprendre molt de la seua generació. Una generació caracteritzada per la generositat, el respecte, la humanitat i l'amor.

El 3 de juny farà 100 anys que va venir al món la dona que avui ostenta l'honor de ser la veïna més major de Vila-real. El cortijo de Las Nogueras, en Santiago de la Espada (Jaén) –terra que tants i tants fills ha portat a la nostra ciutat-, va veure nàixer Paula Laura. Una dona valenta, lluitadora, activa i molt treballadora que, anys després de casar-se i formar una família, va quedar vídua i va decidir venir a Vila-real. Ací l'esperava ja la menor de les seues tres filles, casada amb un vila-realenc. Després vindria la resta de la família, arrelant-se a aquest poble que sempre ha tingut les portes obertes a tothom. Ací té ja té cinc néts i sis besnéts.

Prop de la província natal de Paula, l'11 de febrer de 1920 naixia Pedro. Concretament al municipi granadí de Moclín, al límit amb la província de Jaén i regat pel riu Velillos, que nodreix una terra dedicada a l'agricultura i a la ramaderia. Aquest sector, la terra, és el que donava de menjar, al principi, la seua família. Amb vuit fills, son pare, majoral d'una finca, va decidir cercar una vida millor per a Pedro i els seus germans. De Moclín van passar per Guadalajara i també per Madrid. Però va se en el municipi conquenc de Belmonte on, ja establert i amb 26 anys, es va

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

casar amb Francisca, de 23, i va tenir els seus quatre fills, dos xics i dues xiques. Amb ells va arribar a Vila-real en 1960.

Paula, en canvi, va viure sempre a Santiago. Amb tan sols 50 anys, va quedar vídua i, després d'un temps, fa ara quatre dècades, va prendre una decisió que no és gens fàcil: agafar la maleta i deixar la seua terra, on ja pràcticament no quedava ningú de la família, que també va emigrar a altres llocs més pròspers. Paula sempre ha viscut amb les seues filles, sense perdre el somriure. Amb elles, que no l'han deixat mai ni un minut, ha recorregut mig país, aprofitant els seus viatges per motius de treball. Un epíleg dolç per a una dona que va tenir una vida humil i plena d'esforços, de dur treball en el camp (en l'oliva) i altres sectors per a traure endavant la seua família. Dificultats que no han fet mossa en el seu caràcter optimista, capaç sempre de veure la part més positiva de tot.

Molt diferent és el cas de Pedro. Va arribar a Vila-real convençut que aquesta seria una ciutat de pas per a la família, però s'equivocava. A poc a poc, Vila-real es va convertir en la seua llar. M'expliquen que, quan va arribar ací, Pedro esperava amb paciència que Madrid li brindara una plaça fixa com a agent judicial, igual que son pare aconseguiria també després d'anys d'esforç. Però mentre aquesta oportunitat arribava, no li van caure els anells per haver de treballar en la

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

construcció o en el camp per a tirar endavant. Afortunadament per a nosaltres, finalment va trobar treball en el jutjat; es va quedar i ací va arrelar la seua família. Treballador incansable, no es conformava amb treballar al matí, sinó que a les vesprades era l'encarregat del Cinema Infanta. També ho va ser del cinema d'estiu i d'altres sales mítiques de la nostra ciutat que molts dels que estem ací pràcticament no hem arribat a conèixer.

I amb açò, mai li han faltat les forces per a fer-se càrrec dels seus fills i de la seua dona, després de caure malalta amb només 56 anys. Avui dia, malgrat ser un home tranquil i familiar, la seua vitalitat i la seua autonomia ens deixen sense paraules.

Igual que Paula, que també es val encara per ella mateixa i pràcticament no vol ajuda. No solament ha gaudit dels viatges en família, sinó que és una apassionada del Villarreal CF, del que no perd mai detall a través de la ràdio. Perquè, com molta gent de la seua generació, no va poder aprendre a llegir ni a escriure. Gràcies al seu interès per la ràdio sempre està al dia de qualsevol novetat, mentre es dedica a una altra de les seues aficions: el ganxet.

Sé que la seua major il·lusió era anar a veure un partit a l'Estadi de la Ceràmica i que, amb motiu del seu pròxim aniversari, els seus néts la volien portar al camp de futbol a viure en primera persona l'experiència.

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

Lamentablement, en aquests moments, la situació familiar no és la més desitjable.

No obstant açò, avui és un dia per a viure amb alegria i il·lusió. Estic segur que, com sempre, amb la seua fortalesa i envoltada dels seus, tots units, superaran qualsevol adversitat que se'ls presente.

Pedro també gaudeix d'una situació envejable per a moltes persones de la seua edat. Com és lògic i amb les limitacions pròpies, té la sort de poder visitar amb freqüència Belmonte, on manté un gran arrelament, ix a passejar tots els dies i realitza activitats perquè de la seua memòria mai s'esborren els records de la seua llarga vida i d'eixa completa família, amb nou nétes que li han donat ja sis besnéts i que són a punt de donar-li la setena besnéta, que ja ve en camí.

Els anys passen molt ràpid, plens de moments especials i també complicats, però els dos han sabut acceptar la vida que els ha tocat. La seua trajectòria, les històries, anècdotes i vivències que els han marcat, encara que sembla que formen part d'un passat llunyà, estan molt presents encara a la seua memòria. Amb prop de 100 i 97 anys, sé que són dues persones amb un caràcter molt familiar i protectors amb els seus.

Però els temps canvien i ara és moment de canviar els papers, de deixar-se cuidar i de gaudir tot el temps possible dels néts i besnéts. De

HOMENATGE A L'HOME I LA DONA DE MAJOR EDAT

les grans famílies que tots dos han creat i de les xicotetes coses que ens omplen el cor.

Paula Laura i Pedro, per a tots nosaltres ha sigut un plaure compartir aquest acte amb vostès. Espere que guarden un bon record d'aquest dia i que puguem celebrar amb els seus éssers estimats aquesta jornada tan especial i que tant ens emociona.

Gràcies per haver escollit Vila-real per a viure i fer ací arrels.

Moltes gràcies a tots per la seua assistència i bon dia.